

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Εἶμεθα τὰ ἄνθη τοῦ χοροῦ, τὰ δυστυχῆ θύματα τῶν χαρμοσύνων ἑορτῶν.

Ἐρχόμεθα δειλά καὶ κόσμια, ἐστολισμένα μόνον διὰ τῶν ἀφελῶν ἡμῶν θελγήτρων καὶ πρέπει νὰ παλαιώσωμεν πρὸς τὰ ἄνθη ἐκεῖνα τῆς γῆς, ἅτινα καλοῦσιν ἀδάμαντας.

Τέκνα τοῦ πυρός τὸ ὀπάλιον, ὁ ἀμέθυστος, τὸ τοπάζιον, ἡ κάλαϊς, σπινθηροβολοῦσιν ὑπὸ τὴν αἴγλην μυρίων λαμπτήρων.

Ἡμεῖς πάλιν τέκνα τοῦ ἀέρος καὶ τῆς δρόσου, ἀνοίγομεν τὰ ὄμματα, μόνον διὰ νάτενίσωμεν τὴν Σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ χοροῦ μᾶς ἀποξηραίνει, μᾶς φλέγει καὶ μετ' ὀλίγον φυλλορροοῦμεν.

Ἔραϊα νεᾶνις, διατί μᾶς ἐγκατασπείρεις εἰς τὴν ὠραίαν σου κόμην; Παρατήρησον ἐπὶ τοῦ κοσμητηρίου σου! Δὲν ὑπάρχουσιν ἐκεῖ ἄνθη, φιλοτεχνηθέντα ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἄνθη εἰς τὰ ὅποια οὔτε ἡ θερμότης, οὔτε ὁ κονιορτός, οὔτε τῶν πολυφώτων αἰ ἀκτίνες, οὔτε τοῦ πλήθους ὁ συγχρωτισμός ἐμποιεῖ φόβον;

Μὴ μας παραλάβῃς εἰς τὸν χορόν, ὦ νεᾶνις! ἄφες νὰ διαίνωνται οἱ εὐκαμπτοὶ ἡμῶν πέδες εἰς τοὺς κρυσταλλίνους τούτους ἀμφορεῖς! Θάρματίσωμεν τὸν θάλαμόν σου καί, ὅταν ἐπανεέλθῃς ὠχρά, κεκμηκυῖα, ὄνειροπόλος, θὰ μᾶς ἴδῃς πάλιν ὑπομειδιῶντα καὶ θὰ κοσμήσωμεν κατόπιν διὰ γλυκῶν ὀνειρῶν τὸν παρθενικὸν ὕπνον σου.

Μὴ μας ὀδηγῇς εἰς τὸν χορόν, ὦ νεᾶνις...

Ἄλλ' οἴμοι! δὲν μᾶς ἀκούει περιβάλλομεν διὰ δροσεροῦ ἀναδέσμου τὴν ὠραίαν αὐτῆς κόμην, θάλλομεν ἐπὶ τοῦ ἀγαλματινοῦ αὐτῆς στέρνου. Ἐμπρός! πρέπει νάναχωρήσωμεν· εἶμεθα τὰ ἄνθη τοῦ χοροῦ, τὰ δυστυχῆ θύματα τῶν χαρμοσύνων ἑορτῶν.

Τὰ φύλλα μας θάποσπασθῶσιν ἐν πρὸν ἐν καὶ θὰ κυλισθῶσι χαμαί· ὁ χορὸς δὲν θὰ ἔχῃ λήξῃ ἐτι καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ εὐρισκώμεθα πλέον ἐπὶ τῆς κόμης ἐκεῖνης. Τὴν ἐπαύριον δὲ ἀφιλόκαλός τις θεράπων θὰ μᾶς περισυναγάγῃ καὶ θὰ μᾶς ρίψῃ εἰς τὴν ὁδόν.

Διὰ τελευταίαν φοράν, ὠραία κόρη, ἄφες μας ἐδῶ εἶναι τόσῳ ὠραῖος δι' ἡμᾶς ὁ παρθενικὸς θάλαμός σου!

Ἀναχωρεῖς... Πρόσεξε νεᾶνις! Ζῶν ἄνθος τοῦ κόσμου, κόσμημα τοῦ χοροῦ πλήρες ζωῆς καὶ νεότητος, ἴσως ποτε ἡ κοινωνία κυλίση καὶ σὲ ἀστόργως χαμαί, ὡς ἡμᾶς, καὶ σ' ἐγκαταλίπη ἔρημον ἐν τῇ ὁδῷ.

ΛΕΥΚΑΚΑΝΘΑ

Ἡρώτησα τὴν Λευκάκανθα, διατί τὴν ἀγαπῶ τόσον.

Διατί τὸ ῥόδον, πλήρες δακρῶν πρωϊνῆς δρόσου, διατί τὸ κρῖνον, προσκλίνον ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ κλωνίου του,

διατί τὸ χάριεν λείριον μοὶ φαίνονται ἤττον ὠραῖα ἐκείνης;

Διατί προτιμῶ τὸ ἄρωμά της τοῦ ἀρώματος τοῦ ἴου, τῆς βανιλλίας, τοῦ μελισσοχόρτου, καὶ διατί ἡ θεά της μοὶ προξενεῖ ἀκαταλήπτους παλμούς;

Ἐδρεψα τὴν κληματίδα εἰς τὸ χεῖλος τῶν χαραδρῶν, τὸ λευκάνθεμον ἐν τοῖς ἀγροῖς, τὸν θύμον εἰς τὰς κλιτύας τῶν λόφων. Κληματίδα, λευκάνθεμα, θύμον, διατί, ὦ ἀγνή λευκάκανθα, πάντοτε τὰ περιεφρόνησα πρὸ ἐνὸς κλάδου σου;

Ἡ Λευκάκανθα μοὶ ἀπήντησε.

— Δὲν ὑπάρχει μεταξύ τῶν ἀναμνησέων σου ἀνάμνησίς τις, πρὸ τῆς ὁποίας πᾶσα ἄλλη ὠχρίᾳ, ἀμαυροῦται;

Ἐπὸταν ἀναπολῆς τὰ προσφιλῆ τῆς καρδίας σου φάσματα, μεταξύ τούτων δὲν ὑπάρχει τι τοῦ ὁποίου ἡ σκιά σοὶ φαίνεται προσφιλεστέρα, ἢδύτερον τὸ μείδιμα;

Τὸ φάσμα τοῦτο εἶναι ἐκείνη, ἢν δεκαπενταέτης ἔτι ἠγάπησας, ἢ κόρη, ἢ τις, παιδίον τότε, σὲ ἤκουεν ὑπὸ τὰς καστανέας μὲ τὴν λευμιένην κόμην της, τὴν μακρὰν καὶ λευκὴν ὡς χιόνα ἐσθῆτά της, τὴν συμπαθῆ ὠχρότητα, ἢ τις διηύγαζε τὴν μορφήν της, μὲ τοὺς γλαυκοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς, τοὺς πλήρεις τρυφερότητος καὶ μαγείας· εἶναι ἐκείνη ἢ τις ὠφελε νὰ ἦναι ἡ σύντροφός σου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἢ τις τώρα εἶναι ὁ ἀγαθός σου ἄγγελος ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ἡμῖν ἐκεῖ, ἐγγύς σου, ὅτε τῇ εἶπες: Σὲ ἀγαπῶ. Σὰς ἤκουον, σὰς ἤκουον ἐκεῖ καὶ τινάξασα τοὺς κλώνας μου, ἐρράντισα τὸ πρῶτον ὑμῶν φίλημα, διὰ τῆς εὐώδους δρόσου τῶν φύλλων μου.

Ἠκροάσθην τοὺς νέους ὑμῶν ὄρκους, παρετήρησα τὰς ἀγνάς σας θωπείας.

Τὸ πρῶτον ἄνθος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστολισθῆ ἐκείνη, ἦτο τὸ ἄνθος μου, τὸ ἄνθος τῆς λευκακάνθης. Ἐκλίνα ἐπίτηδες ἐπὶ τοῦ ὠραίου μετώπου της καὶ μὲ ἀφήρπασας.

Ἀνεμίγνυσον τὴν πνοὴν μου πρὸς τὴν πνοὴν σας, ἠρωμάτιζον τὰς ἀθῶας ὑμῶν συνδιαλέξεις.

Βλέπουσα ἐμὲ ἤδη ἐνθυμεῖσαι Ἐκείνην καὶ μὲ προτιμᾶς τῶν ἀδελφῶν μου, διότι εἶμαι ἡ λευκάκανθα, τὸ ἄνθος τῶν πρώτων ἐρώτων σου.

ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ

Τὸ ῥόδον ἔλεγε πρὸς τὸ Ἀμάραντον.

— Ἐζήσαμεν πλησίον ἀλλήλων, ἐπὶ τῆς αὐτῆς τοῦ λόφου κορυφῆς· τὸ ἔαρ μετὰ μικρὸν παρέρχεται καὶ αἰσθάνομαι τὰ φύλλα μου ἀποξηραίνόμενα. Αὖριον δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, ἐν ᾧ σὺ θὰ ζήσης, θ' ἀκούσης τὰ χαρίεντα τοῦ κορυδαλοῦ ἄσματα· θὰ δυνηθῆς, ὡς ἐκεῖνος, νὰ χαι-